

# Munkácsi Gabriella

## Minden körbeér...

Amikor vérző orral ébredsz az álomból, kénytelen vagy tudomásul venni, hogy nem halogathatod tovább. Három hete jelentkeztek először a képsorok, melyek megzavarták éjszakai nyugalmadat. Három hete próbálkozol azzal, hogy erősebbnek bizonyulj náluk. Először csak igyekeztél figyelmen kívül hagyni. Aztán jöttek a főzetek, az amulettek... végül kénytelen voltál a varázslathoz fordulni, pedig tudod, hogy nagyon óvatosnak kell lenned, ha benyúlsz a síkok közé. Ilyenkor az életedet kockáztatod – hiszen úgy könnyebben felfedezhetik, hogy létezel, és jóval nagyobb hatalmat birtokolsz, mint bárki gondolná rólad. A Belső Kör sokkal kevesebb miatt is ölt már meg olyan bűbájosokat, akik nem hajtottak fejet és nem fogadtak engedelmességet! Mint az a férfi az álmodban!

Hátrahajtod a fejed, hogy szűnjön már a vérzés, és a tested gyógyító ereje gyorsan be is forrasztja a hajszáleret, ami az álomban kavargó erőtől pattant meg. Ám a fejed borzalmasan hasogat, az pedig, amit a lelkedben cipelsz, még annál is rosszabb. Dühösen rávágsz az ágyad mellett függő kerek bronzpajzsra, érintésedtől felszikkáznak a belevésett ősi védőőrúnák, melyek a bajt hivatottak távol tartani a házadtól.

*Ám a baj már születésed óta szívós kutyaként loholt a nyomodban.*

Felkelsz, belebújsz a köpenyedbe és kilépsz a bokrok mögé rejtőző ház elé. Mélyeket lélegzel a hűvös reggeli levegőből, és engeded, hogy hasson rád a völgykatlan túloldalán emelkedő hegykoszorú látványa. Nem nyugszol meg, de legalább már sziklaszilárdan tudod, hogy mi a dolgod. Indulnod kell, hogy megkeresd és megmentsd az álmodban harcoló férfit. Ő is az ellen küzdött, ami ellen titokban te is harcolsz, évek óta, nap mint nap. Felszeded a fejed, kitárod a karjaidat, majd lassan körbefordulsz, hogy ellenőrizni tudd a világot. Szemed előtt táncolni kezd a valóság mögött húzódó háló, s egyetlen rést sem fedezel fel rajta. A föld vörös barnája összeér a házadtól húszlépésnyire lezúduló vízesés ezüstjével, a levegő kékjével és a fölötted ragyogó nap aranyával. A védelem érintetlen, de ettől nem ringatod magad hamis biztonságérzetbe. Mert nem vagy biztonságban.

*Azóta nem, hogy az első felsírásod egyben az eső zuhogása, a szél süvítése, a föld morajlása és a szoba kandallójában magasra csapó lángok hangja is volt. Érkezésedkor mind a négy elem ereje a lelked részévé vált. Beleivódtak a véredbe és a csontjaidba. Anyád és apád örült. Egy bűbájos boszorkánynak született leány nagy szerencsét és tekintélyt jelentett a falusiak körében. A leendő gyógyító asszonyt látták benned... vagy még annál is többet!*

Lehunysz a szemed, kiereszted a hangod, és énekelni kezdesz. Szólítod a földet, hogy dobogjon a csontjaidban. Kéred a vizet, hogy keringjen a lelkedben. Hívod a levegőt, hogy végigszaladjon a gondolataid között. Szítod a tüzet, hogy felizzítsa a véredet. Menned kell, hogy megmentes valakit, aki még nem tudja, mi vár rá. De te már tudod. Ezért éneked össze magadban az elemeket ekkora erővel. A dal köt össze vele is... Az álmodban látott férfi is énekel, hangja a szívedhez szól, és a dala bármifajta térképnél erőbben vezet hozzá. De nagyon kell vigyáznod, hogy amíg oda nem érsz, ne érezzék meg az álcád mögött rejlő igazi erőt. Mert valóban több lettél...

*Ahogy cseperedtél, ahogy barnás hajad ezüstszőkévé világosodott, ahogy karcsú alakod után megfordultak a férfiak és keresni kezdték sötét szemed pillantását, szüleid öröme aggodalommal változott. Nem azért, mert erősnek bizonyultál. Az erőd azt jelentette, hogy eljönnek érted a Belső Kör leghatalmasabb boszorkányai és elvisznek maguk közé. Ó, mekkora megtiszteltetés lett volna – számukra. És mekkora nyereség a Belső Körnek. Te azonban már akkor is más voltál...*

Befejezed a dalt, s csupán néhány röpke pillanatot szánsz arra, hogy átgondold, mit vigyél magaddal, és hogyan jussz oda. Oda... Még nem mered kimondani a hely nevét – sem magadban, sem magadnak. Csak a férfira összpontosítasz, s ő egyelőre nagyon messze van. Ám az álmok mást is mutatnak. Az időd véges! Éjszakáról éjszakára tisztábban látod őt, fokról fokra mélyebben érzed a szándékait. Halad előre, konokul, kitartóan... s te tudod, hogy egyre közelebb ér a céljához, ahol megvívja az első álmom óta látott harcot. Még nem érted, hogy miért köt hozzá a sorsod, és miért érzed őt ennyire közel magadhoz, de a miértéken ráérsz útközben is gondolkodni. A férfi a Belső Kör ellen küzd, és számodra ennyi most elég. Gyorsnak kell lenned, ezért nem vihetsz magaddal semmi mást, mint amit magadra öltesz. Visszasietsz a házba, és felveszed azt a kavargóan sokszínű ruhát, amit csak nagyon ritkán viselsz. Még a szülőházadban készítetted. Beleszótted az elemek erejét, az éjszakát és a nappalt, a csillagokat, a Holdat, a Napot. Beleszóttél minden tiszta erőt, amit a Belső Kör boszorkányai megpróbálnak áthatni és uralni. Volt, ahol sikerült nekik... Csak arra várnak, hol gyengül meg annyira a természet hálója, hogy tovább terjedhessen szürkén rothadó erejük.

*Láttad ezt már nagyon hamar - és kezdettől fogva, gyűlölted a Belső Kört. Megmagyarázhatatlanul és megmásíthatatlanul. Ezzel alá is írtad saját halálos ítéleted. Tudtad ezt, anélkül, hogy bárki figyelmeztetett volna rá. S megtettél mindent, hogy ez ne történhessen meg – mert a gyűlölet mögött lapult még valami, amit mindenképpen meg akartál érteni.*

A ruhád pajzsként is szolgál, fegyverként pedig csupán egy mogyorófavesszőt rejtesz a belső zsebedbe. S bár az álmaidat látogató férfi karddal küzdött, neked ilyesmire nincs szükséged. Újra kiállsz a ház elé, egy pillanatra eltűnődsz, hogy szólj-e a távozásodról a lábad előtti völgyben megbújó falusiaknak. Végül elveted az ötletet. Minél kevesebbet tudnak, annál jobb nekik. Hisz a dolgok rosszul is alakulhatnak, és a Belső Kör a varázstalanokkal is kegyetlen. Nem veszel búcsút a helytől, melyet otthonodnak hívsz. Ehelyett szabadon engeded a benned kavargó elemeket, megpördülsz a sarkadon, és hollóvá változol.

*Így tűntél el akkor, régen is. Alakot váltottál, hogy ne követhessék a nyomodat. S amikor országokkal távolabb újra emberként bukkantál elő, vigyáztál arra, hogy senki ne tartson többnek egy gyógyító asszonynál, aki a hegyek között élőknek szenteli az életét.*

Olyan magasra repülsz, hogy csak egy kis sötét pontnak látszódj a kék ég háttere előtt. S bár az alakváltás sok erőt vesz ki belőled, mégis szeretsz madár lenni, aki messzire távolodik a földtől. S mert ebben az alakodban is működik a boszorkányos erőd, látod az alatt elterülő, hatalmas terítőként kibomló tájban a természet erővonalait. A színesek élő természetet jelentenek, ahol nem bomlott fel az egyensúly a benne élők között. A szürkék azonban az Eltérés jelei. Olyan helyek, ahol az ember eltávolodik a természet lakóitól, lüktető elevenségétől, és ezzel kaput nyit a Belső Kör boszorkányainak.

*A Belső Kör figyelme átsiklott rajtad. Nem vettek észre, mert okosabbnak bizonyultál náluk. Nem lázadtál nyíltan a hatalmuk ellen, mellyel megpróbálták átfonni és kiszipolyozni a természet erejét. Rejtetten, óvatosan gyógyítottad a tájon, a természetben és az embereken ejtett sebeket, visszaállítva az egyensúlyt és az összhangot.*

Alkonyatig repülsz nyugat felé, de mire a Nap eléri a látóhatár peremét, már olyan fáradt vagy, hogy muszáj bújóhelyet keresned. A képességeidnek vannak határai, az erőd nem kimeríthetetlen, és fel kell töltekezned, hogy másnap képes legyél továbbmenni. Szerencsére egészséges színektől ragyogó erdő terül el alattad. Zuhanórepülésben siklasz be a fák közé, s amint földet érsz, átváltozol hangyává. Felmászol az első fa törzsére, és a kéreg mély repedésében keresel éjszakára biztonságos menedéket. Itt aludhatsz – mert az alakváltást csak úgy bírod sokáig, ha eleget alszol. Tudod, hogy álmodni fogsz, tisztább álmot, mint eddig bármikor, hiszen állatként közelebb állsz a természethez. De most még ez sem riaszt. A fa a lényeg – a védelme és az ereje, melynek segítségével reggelre újratöltődik az erőd.

Nem teszel kárt benne, mint ahogy azt a Belső Kör boszorkánya tenné. Te nem elveszel, hanem kérsz. S mert kérsz, segítséget kapsz.

*Kezdetől fogva láttad a romos várat a szirten, és a vadul felcsapó, robajló hullámokat, melyek túlharsogták a hely felett repkedő madarak rikoltását is. Nem sirályok. Árnymadarak. Elsőre is felismerted a helyet – épp elég legenda és rettegés övezte. Valaha innen indult a Belső Kör erejének eltorzulása. Valaha a központjuk volt, kicsiny birodalmuk szíve, erős és eleven vidék. Ám ahogy a boszorkányok zsarnokként fordultak a természet ellen, a hely is megromlott, elfajzott. A fák megtörttek vagy göcsörtös elhajlásokba torzultak; a fű barnává szikkadt, a talaj megrepedezett, mintha ezernyi darabra törték volna. Végül a Belső Kör is kénytelen volt elhagyni. Így lett düledező, kísérteties rom, félelmek és árnyak otthona. Még a legerősebb boszorkányok is kerülték. Pedig egy dolog nem változott: ha a távolból is, de a Belső Kör még mindig innen merítette legsötétebb hatalmát, amivel tönkretehette a világot.*

Ezek az álmok felborítani készülnek mindent, amit felépítettél! Magukhoz rántanak, magukhoz kapcsolnak. Mint most... ébredés után is ott zakatol a fejedben, és ott fáj a szívedben. Bármivel is próbálkoztál korábban, képtelen voltál elúzni. Itt nem hat semmiféle varázslat. Bekúszik a bőröd alá, minden egyes lélegzetvételeddbe, ott vibrál a mozdulataidban – beléd ég, mint a billog a hegyi népek jószágaiba. A bűbajos erőkkal bíró, elszánt férfi, a Belső Kör ellenében...! Egyre biztosabb vagy abban, hogy a jövőt látod. Álmodban a férfi eléri az elérhetetlennek tartott helyet... ha ez már megtörtént volna, azzal megrengette volna a Belső Kör hatalmát. Ám ennek egyelőre nyomát sem érzed a síkok között és az elemek körforgásában.

*Az álmokban szinte mindent a férfi szemén keresztül láttál. Csak néha emelkedtél el tőle, s ilyenkor ránézhattél. Legtöbbször mégis azt láttad, amit ő látott, azt érezted, amit ő érzett. Összeolvadtál vele... megismerted a szándékai legmélyét is. Be akart jutni a várba, hogy megkeresse a Mélység Termét, és elpusztítsa az önmagát író, romboló vággyal teli Könyvet.*

Kevesebb idő jut az alvásra, mint amennyire szükséged lenne – az álom egyre súlyosabban rakódik rád, és fokozódó nyugtalanságod nem engedi a pihenést. Talán már közeledsz a férfihez... Vagy az idő közeledik, amikor a jövő jelenné válik. Menned kell! Újra hollóvá változol, és néhány erőteljes szárnycsapással a magasba emelkedsz. Próbálsz minél gyorsabb lenni, miközben nyílegyenesen az északi tengerpart felé tartasz. A sietős szárnyalásra nem csak a férfi készlet, hanem a táj is, amely felett az elkövetkező két napban elrepülsz. Egyre kevesebb a szín, viszont mind több szürke érzet szövi át a természet

erővonalait. Itt már éhes és mohó városok állnak, melyek csupán elvesznek, de nem adnak. A Belső Kör az ilyen a helyeken nagyon erős, mert minden a céljaikat szolgálja. Felfalják a környező vidéket – az erdőket, a mezőket, a tiszta vizeket. Te magad is csak nehezen találysz olyan helyet éjszakára, ahol nyugodtan összekapcsolódhatsz a földdel, aludhatsz, töltődhetsz, cserébe a tiszteletedet és a szeretetedet adva.

*Az álombeli táj halott volt. Kopár és terméketlen. Csupán néhány göcsörtös facsoport alkotott laza gyűrűt a romok körül. Ők életben maradtak – már ha életnek lehetett nevezni azt, ahogy a bemocskolt földterületekből csikarták ki, amire szükségük volt. Alkalmazkodtak a tájhoz, beleszövődtek a rothadásba... s ezzel a romok és a Belső Kör segítőivé váltak.*

Jól tudod, hogy a Belső Kör ellen jelenleg csak védekezni lehet – távol tartani a boszorkányait, erősíteni a természetet, és remélni, hogy minél többen lesztek velük szemben. Győzelemre csupán akkor adódna lehetőség, ha a Könyv elpusztulna. Már ha igazak a legendák... Ám a férfi hisz a legendákban, s a lelked mélyén te is biztos vagy benne. Még megijeszt a mély összefűzöttség, mert az álmokban egyre kevésbé érzed a határt kettőtök között.

*Hol végződött ő és hol kezdődöttél te? Gyalogoltál vele, és egyre élesebben láttad az utat, amit végigjártatok – az utolsó emberi településtől kezdve, a még élő erdősávon keresztül, aztán egyre beljebb a sziklával szórt vidéken, ahol gyengült az élet és erősödött a pusztítás ereje. Gyalogoltál vele, gyalogoltál benne, miközben érezted a szomorúságát, a dühét, az elszántságát. Együtt lüktetett a tiéddel.*

Nem tudod a nevét, és ez zavar. Nem tudod, ki ő, vagy honnan jön. Nem érted, hogy eddig miért nem érezted erejének nyomait a hálóban. Pedig erős. Nagyon erős! Másként az álmodban sem jutna be a várba. De van, ami ennél is aggasztóbb: miközben egyre közelebb érsz hozzá, még mindig nem érzel belőle semmit. Álmodban igen, de ébren nem. Elképzelésed sincs, hogyan csinálhatja. Miként arról sem, hogy ő vajon érez-e téged. Álmodik rólad? Számít rád?

*Akadály nélkül jutottatok át a romokhoz vezető határvidéken, pedig a helyről szóló történetek átkokról, szörnyekről meséltek. Ám mert a férfi körül semmi ilyesmi nem jelent meg, arra gondoltál, hogy a boszorkányokat nem távol tartják, hanem beengedik. Aztán, amikor érezted, hogy szinte otthonosan mozogtok a sziklák árnyékában bújó ösvényeken, egy másik, sokkal súlyosabb gondolat fészkelődött a fejedbe.*

Már nagyon fáradtak a szárnyaidd, mire eléred az északi hegyek lábát. Itt már nem állnak városok, újra a természet veszi át az uralmat. Ez pedig számodra védelmet, nyugalmat és erőgyűjtést jelent. Alkonyatra találsz egy kis fennsíkot, ahol hűs vizű forrás fakad, fák állnak óvó félkörben egy kicsiny rét körül, melyet csak madárszárnnyon lehet megközelíteni. Leszállsz, és visszaváltozol emberré – három nap óta először. Nehezek az első lépések, újra meg kell szoknod a valódi alakod adta korlátokat és lehetőségeket. Megszabadulsz a ruhádtól, megfürdesz a forrásban, eszel a fák között növény bokrok keserűdes gyümölcséből. Majd, még mindig meztelenül, leülsz a fűbe, és magadba szívod a föled boruló este csendjét. Úgy számolod, hogy másnap odaérsz a határra. Épp ideje feltenned magadnak a nehéz kérdéseket. Az első így szól: hogyan jutsz be oda?

*Mióta a Belső Kör megvetette itt a lábát, csak az juthatott be, aki közülük tartozott! Tudta ezt minden boszorkány, de még a varázstalanok is. Muszáj volt szembenézned az igazsággal: a férfi, akinek követted és segíteni akartad a sorsát, közülük való! A természetet leigázók, a pusztítók... az ellenségeid közé!*

Abban nem bízol, hogy alakváltással becsaphatod a hely erejét és átcsúszhatsz a védelmi vonalon. Arra sem építesz, hogy elrejtethed boszorkányos erődet. Így csak egy mód marad: el kell rejtened a szívedet és megmutatni az erődet. Hadd lássa a hely, a Könyv, hogy mit tudsz! Hadd higgye, hogy hatalomra vágysz... hogy csatlakozni jöttél! Az erőd nagysága elfedheti a szándékodat, ha egyetlen pillanatra sem törik meg az összpontosításod. De vajon egyedül kellene bemenned? Nem lenne okosabb megvárni a férfit? Még mindig bízol abban, hogy előtte érsz oda, mert az ébrenlét világában továbbra sem érzed a közelségét. Megvárnád, meggyőznéd, és együtt keresnétek meg a Könyvet! Megborzongsz a hűvösödő éjszakában – megborzongsz, ahogy a Könyv erejére gondolsz. S átöleled magad, amikor újra beléd hasít, hogy a férfi a Belső Kör boszorkánya! Nem szabadna bízod benne! Te azonban régóta nem hallgatsz az észérvekre... Ettől az álmotól és ettől a férfitől nem szabadulsz, amíg be nem teljesíted a közös sorsotokat.

*Menet közben néha megérintett egy-egy sziklát. Először nem értetted a mozdulatai értelmét, de aztán megláttad a kőbe vésett jeleket... Őrjelek! Mégis nyugton maradtak, ahogy megéreztek az érintést és felismerték az érintőt. A férfivel együtt te is átélted a jelekben sűrűsödő, a tenyerének vágódó erőt. Megkötött pusztítás bújt valamennyiben! Minél közelebb értetek a romokhoz, annál nagyobb vihart és támadást zártak a kövekbe. A férfi az első jelnél halkán dúdolni kezdett, majd a dallam egyre erősebb énekszóvá duzzadt, s mire kiléptetek a tágas fennsíkra, már fennhangon dalolt.*

*Magához énekelte az elemek erejét, a fennsík lábánál csapkodó hullámok szilajságát, a fületek mellett füttyülő szél vadságát és az eltorzult fák árnyékait.*

Másnap is kitartasz a holló alakja mellett. Ezúttal erőtől duzzadsz, mert éjszakai pihenőhelyed minden jóval ellátott. Gyorsabban haladsz, mint remélted, így még delelőjére sem ér a Nap, amikor már eltéveszthetetlenül megérzed a határ közelségét. Mintha egy láthatatlan fal lökődne feléd, de nem foglalkozol a figyelmeztetéssel. Nem azért jössz, hogy a cél előtt visszafordulj. A táj is változni kezd – kevesebb lesz a zöld erdőfolt és mezőhát, több a szikla. Aztán feltűnik a végtelenbe nyújtózkodó tenger, s nincs más dolgod, mint hogy a partvonalat kövesd. Mielőtt elérnéd a határt, egy kis falut veszel észre – konok halásznép otthonát, akik szívósan kitartottak ott, ahol senki más nem maradt meg. Gondolatban fejet hajtasz a varázstalanok bátorsága előtt, majd tovább kémleled a vidéket. A férfit keresed... de csak a csend fogad. Még mindig nem érzed a közelségét! Láthatod, hogy senki sem zavarta meg a romok területét, és a mögötte húzódó erők hálóját. Korán jöttél! Várnod kell... Egyelőre elveted az ötletet, hogy bemenj a faluba kérdezősködni, inkább úgy döntesz, hogy észrevétlenül leszállsz a határon. Teszel egy utolsó kört.

És akkor meglátod a szobrot.

*A romok fenyegetően emelkedtek a mindig felhős, kavargóan sötét ég háttére előtt. Minél közelebb ért a férfi, a faragott kövek annál jobban remegtek. Összefeszült az erejük, a magasban kitört a vihar, és kíméletlen jégesővel porolta végig a valaha volt épületeket. A férfit nem zavarta az elemek tombolása. Fejére húzta csuklyáját, és a kapuhoz lépett. A hely pedig utat nyitott számára – a zárt kapuszárnyak lassan feltárultak. Követted befelé is...*

Mintha csak egy figyelő őrszem lenne. A határ közelében ül egy nagy, lapos kövön; egyik kezét a térdén pihenteti, másikkal a kard markolatát szorítja, melynek hegyét a talajnak támasztja. Olyan éles fájdalom rántja össze a lelkedet, hogy muszáj még egy kört tenned. A holló szeme éles... és kétségbeesett kiáltás szakad ki belőled, ahogy felismered.

Az álombéli férfi! Kővé váltan!

Elönt az értetlenség és a harag, legszívesebben odarepülnél hozzá, de lelked óvatos része most is éber marad. Így csak alacsonyabbra ereszkedsz, és a holló szemére hagyatkozol. S mert a látásod élességében nem kételkedsz, rádöbben, hogy a szobor régi! Szél koptatta, eső csiszolta, finom moha kapaszkodott meg egyes részein. Nem érted... teljesen összezavarodsz. Leszállsz a határon kívül, hollótested remeg a visszafojtott érzelmektől.

Az álom becsapott!

*A romok ereje beléd mart, minden álommal jobban és jobban. S minden alkalommal, amikor ide jutottál, már nem tudtál külön maradni a férfitől. Eggyé váltatok, csupán a gondolataidat tudhattad a magadénak. Ám ezekbe is úgy kapaszkodtak bele a férfi gondolatai, mint ahogy a borostyán szövi körül a fát, amelyre felfut. És mindig ilyenkor kezdte el félni... mert a férfi elszántsága mögött megérezted a halálba tartók nyugalmát. Tudta, mi vár rá a mélyben, tisztában volt az esélyekkel, mégsem választott más utat. Nem bújt el és nem várt – s így minden alkalommal kíméletlenül szembesített a saját életeddel. Az elhúzódasoddal. Azzal, hogy a több helyett megelégedtél a kevesebbrel. Pedig akkora erővel bírtál, hogy elviselted a romok között terjeszkedő árnyakat, a lefelé vezető, labirintusszerű lépcsősor hideg szörnyűségét és a sziklatalapzat mélyébe vájt, éhes szájként kitáruló sötét termet. A Könyv nem rejtőzött, hisz biztos volt abban, hogy nincs félnivalója. A Belső Kör boszorkányainak hatalmával és tetteivel egyre erősebbé vált, miközben konokul kapaszkodott a tájba, és mohón szívta magába a természet életenergiáit. Kinyitva pihent egy obszidiánból faragott állványon, halvány tűzizzása imbolgó és veszélyes árnyakat vetett a terem falaira és mennyezetére. Nem tartott a férfitől, téged pedig észre sem vett. Így megérezhetted, milyen átható hívással húzza magához az érkezőt. Szinte hallani vélted hangját a gondolataid között: Gyere hozzám! Merülj el bennem! Fogadd el a hatalmat, amit adhatok! A férfi azonban ellenállt a csábításnak. Ekkor már ellen tudott állni. A Könyvhöz lépett... És az álmaid ennél a pillanatnál olyan hirtelen mosódtak el, mintha egy átláthatatlan függönyt rántottak volna az arcod elé.*

Addig nem cselekszel, amíg nem érted a helyzetet. S bár a lelked küzdelmet sürgető része mozgolódni kezd – azonnal felismered, hogy a férfitől ered, aki oly sokszor volt látogatója az álmaidnak! –, mégis ellenállsz neki. Nem így szoktad megvívni a harcaidat. Okosan, óvatosan és felkészülten – igen, ez a te utad! Így hát visszaveszed emberi alakod, és bemész a faluba. Rögtön megérzed a feléd áramló érzéseket: egyszerre félnek és gyűlölnék. A Belső Kör boszorkányának hisznek, te pedig nem világosítod fel őket a tévedésükről. Szükség van a félelmükre, hogy biztosan őszinte válaszokat kapj. Néhány gyors kérdés után a falu szélén lakó öregasszonyhoz küldenek. A vénség néhány pillanatig megpróbál ellenállni a belőled áradó erőnek, s te tiszteled a bátorságát. Épp ezért nem nyúlsz hozzá a testi erejéhez, sem az elméjéhez, bár a Belső Kör tagjai bizonyosan ezt tennék. Végül így is elmond mindent, amit a szoborról tud.

Elmeséli, hogy a férfi a dédapja idejében érkezett, és a Számonkérés Lovagjának nevezte magát. Bement a romok közé, s bármit tett is ott, azzal akkora vihart szabadított el, amit a vidék csak két nemzedék alatt hevert ki. Élve került elő a mélységből, és a testéből áradó fényt még a faluban is látták. Az asszony dédapja – akkor még csak egy vakmerő kölyök – közelebb is merészkedett, és végignézte, ahogy a férfi kővé vált. A Belső Körből azóta néhányan megpróbálták kideríteni, hogy mi történt, de egy sem tért vissza a romok közül. A

Számonkérés Lovagja beengedte őket, de kifelé már nem adott lehetőséget és kegyelmet. Legenda. Védelmező. Így ismerik a faluban. Az őrszem, aki nem ismer kíméletet, ha a romokról van szó.

Nem mutatod, de szédül a fejed és fájdalmasan elszorul a mellkasod, amikor kilépsz az öregasszony kunyhójából. Mindvégig a múltat láttad! A férfi, akihez úgy kötödsz, mintha a saját részed lenne, legalább öt nemzedékekkel korábban élt! De miért kell látnod?! Mit akar tőled a múltból utánad nyúló kéz? Tudnod kell... és ezt csak a szobor árulhatja el neked! Lépteid körül éles szél támad, ahogy emberi alakodban elindulsz a határ felé. S ahogy magad mögött hagyod a falut, hirtelen beléd villan az álmok utolsó részlete, amely egészen eddig a pillanatig homályban maradt előtted.

*Karddal a kezében lépett a Könyvhöz. Ám nem támadt rá... nem támadtatok rá. Nem a Könyv volt a célpont. Ezt akkor értetted meg, amikor a férfi először sújtott le a talapzatra. Egy villám élességével robbant a felismerés a szívedben... A férfi tudta, hogy a Könyv elpusztításához nincs elég ereje. De meggyengíthette azzal, ha elválasztja a kapcsolódás lehetőségétől. Az öt kígyólábon álló talapzat lett hát a cél – a híd, ami összekötötte a Könyvet a Belső Kör által megrontott föld erejével. Egymás után sorjázta a gyors és kemény csapások – tudtátok, hogy a Könyv ellentámadást fog indítani.*

*Így is történt. Az obszidiánoszploszlop kígyólábai valódi bestiává változtak, és reszelősen sziszegve rájuk rontottak. Kettőt vágtak le, amikor a harmadik a bokáikba márt. A halál hidege áradt szét a véretekben. Az idő elfogyni készült... Még levágták a harmadik és a negyedik kígyót is. Még látták, hogy a talapzat feldől, és a Könyv messzire szánkázik a terem padlóján. A bennetek élő boszorkányos erőt küldtél a kígyó mérge ellen, de ez kevésnek bizonyult az életben maradáshoz. Egyvalamit azonban még megtehettek... a jövőért. Sántikálva, botladozva, egyre gyengébben hagytátok el a termet, a lépcsők végtelennek tűnő sorát, a romokat. Addig mentetek, amíg bírtátok. Végül leültetek egy lapos sziklára, a kard markolatát szilárdan tartottátok, hegyét a földre támasztottátok. És akkor megtettétek az utolsó varázslatot: magatokba hívtátok a sziklafennsík erejét, s ettől lassan kővé vált a testetek.*

A határnál eresztet ki a sokáig rejtegetett erődet, és nekivágsz az ösvénynek, melyen álmodban már jártál. Megtalálod és megismered az örjeleket. Megérinted őket, mert immár biztos vagy abban, hogy neked sincs más utad, csak az, ami előrevisz. Éles fájdalom hasít az ujjaidba, szalad végig a karodon, aztán eléri a szívedben lakozó boszorkányos erőt... és beleolvad! Az erőd magába szippantja az örjelek hatását. Bólintasz, mert kezded érteni, hogy mi történik valójában. Erősebb vagy, mint a férfi a múltban. Mindaz, amit ő valaha tudott, a részedet alkotja. Tudod, amit tudott. Irányítod, amit képes volt irányítani. Ám benned még ennél is több él! Hiszen együtt születél az eső zuhogásával, a szél süvítésével, a föld

morajlásával és a kandallóban magasra csapó lángokkal. Minden egyes lépés, ami a szoborhoz visz, lehúz egy réteget a rejtőzködésedből. Felfed egy újabb darabot a valódi hatalmadból. Mire a szoborhoz lépsz, már nem rejtőzöl senki és semmi előtt. Boszorkány vagy, a természet barátja, akinek nem kell elvennie az erőt, mert ráébredt, hogy az ott kering a véreben. Társa vagy a világnak, a fáknak, vizeknek, földnek, tűznek, szélnek. Szereted és tiszteld őket. Táplálsz őket magadban. Ők pedig táplálnak téged. Térdre ereszkedsz a szobor előtt, ujjaiddal végigsimítod az arcát, a világtalan, mégis mindent látó szemeket. Ismered őt. Őt nemzedék óta. A hosszú álomra indult lélek hazatalált... benned! Minden körbeért. Visszatértél, hogy emlékezz.

*Haladékokat nyertetek a világnak. A Belső Kör pusztító ereje megtépződött. A világ egy része újra tisztává vált. Időt adtatok, hogy legyen mód védekezni, és távol tartani a Belső Kör hatalmát. Hogy minél több olyan boszorkány születhessen, aki az élet oldalát választja. Hogy a Belső Kör csak akadályoztatva és lassan terjeszkedhessen. És hogy eljöhessen az, aki befejezi, amit nem sikerült. Mielőtt az utolsó porcikátok is kővé vált volna, még két dolgot tettetek. A kardon keresztül a földhöz kapcsoltatok a cselekvő erőtet, hogy kővé váltan is képesek legyetek legyőzni a Belső Kör boszorkányait, ha a nyomotokban ide jönnek. És hosszú álmod indítottatok el, hogy a lelketek megtalálja majd önmagát, és körbe érjen.*

*Benned.*

Átöleled, és homlokon csókolod a szobrot. A kör bezárult. Visszatértél új alakban, új testben. Itt vagy, hogy befejezd, amit őt nemzedékkel ezelőtt nem tudtál. Talpra állsz és énekelni kezdesz. Magadhoz szólítod, magadba énekled az elemek erejét, a fennsík lábánál csapkodó hullámok szilajságát, a füled mellett füttyülő szél vadságát és az eltorzult fák árnyékait. Magadba énekled a világot. A múltat, a jelent, a jövőt. És tudod: nem vagy egyedül!

Kihúzkod a ruhád zsebéből a mogyorófavesszőt, megfordulsz és elindulsz a romok felé...